

[Aksel Larsen.]
formålet? Det skal formentlig regeringen og ingen anden; det skal da ikke de pågældende, som iværksatte produktionsstandsningen. Der er intet som helst til hinder for, at en regering — påtalemyndigheden påhviler jo det offentlige under fredelige forhold — til hver en tid kan erklære: vi skønner, at der i den forløbne uge var truende udsigt til krig, derfor er den og den strejke strafbar, og derfor er de og de handlinger, som ellers ikke ville være strafbare, nu blevet strafbare. Det bliver fuldkommen vilkårligt, hvad der sker i så henseende, og derfor er det rigtigt, at denne lov er en lov, der angriber folkets demokratiske rettigheder på det groveste; det er en diktaturlov. Dette fremgår også af den kendsgerning, at man alvorligt tager fat på at gøre lovforslaget til lov netop nu, da Atlantpagten skal gøres til et effektivt instrument og der samtidig hersker opløsning og uro i snart sagt alle Atlantpagtlande, Danmark ikke undtaget. Det belyser den såkaldte politiske situation ganske fortræffeligt. Vi kan af den grund ikke anerkende, at dette skulle være en femtekolonne lov, og vi må erklære os for modstandere af loven.

Må jeg iøvrigt henstille til de meget få nærværende ærede medlemmer at tænke over, hvad der ville være sket, hvis en lov af samme ordlyd som dette lovforslag havde været gældende fra 1940 til 45. Så ville den daværende regering, som erklærede, at de fremmede tropper efter overenskomst med regeringen befandt sig her i landet, have anvendt loven i dens fulde strenghed imod alle, som på nogen måde vovede at øve national gerning, nemlig modstand mod de fremmede, og formodentlig ville loven senere være blevet anvendt — eller den kunne og burde i hvert fald være blevet anvendt — mod alle landsforrædere og mod alle dem, der havde samarbejdet med besættelsesmagten, og som havde brugt sådanne lovbestemmelser imod de nationale elementer og modstandsbevægelsen.

Jeg anser det for rimeligt og nødvendigt at komme med nogle bemærkninger om enkelte af lovforslagets paragraffer og bestemmelser bl. a. af den simple grund, at vi jo ikke får lejlighed til at gøre vore synspunkter gældende i det udvalg, der formentlig bliver nedsat.

Jeg har allerede talt om den foreslåede § 98, men dernæst vil jeg sige om § 99, at denne paragraf formelt eller angiveligt sigter på dem, der

„iøvrigt virker for, at den danske stats bestemmelsesfrihed ved udenlandsk bistand krænkes“.

At loven aldeles ikke har til hensigt at ramme dem, som søger for, at Danmarks bestemmelsesfrihed ved udenlandsk bistand krænkes, kan man se af, at loven bliver vedtaget i Marshallplanens og Atlantpagtens tidsalder. Den danske stats bestemmelsesfrihed er i allerhøjeste grad krænket, antastet, sat ud af spillet dels som følge af rigsdagens vedtagelse af Marshallplan og Atlantpagt, dels som følge af en række handlinger fra regeringens side. Jeg tager vist ikke meget fejl, når jeg siger, at det falder hverken regeringen eller dem, der har givet tilslutning til dette lovforslag, ind at lade loven blive anvendt imod dem, som på det groveste krænkede den danske stats bestemmelsesfrihed ved at gøre landet til en vasal af Amerikas Forenede Stater.

I den foreslåede § 100 tales der om

„den, som ved offentlige udtalelser tilskynder til, eller som fremkalder øjensynlig fare for fremmed magts indblanding i den danske stats anliggender“, og i § 118 om

„den, som ved magtanvendelse eller trusel derom eller udnyttelse af frygt for fremmed magts indgriben hindrer eller søger at hindre offentlige myndigheder i den frie udøvelse af deres virksomhed“, og sådanne elementer skal straffes.

Ja, vi skulle ikke have noget imod en sådan bestemmelse, hvis vi havde nogen som helst tro til, at man ville administrere den efter dens bogstav. Men det ved vi den ikke vil blive. Det er ikke så forfærdelig længe siden, at bl. a. de Berlingske aviser førte en voldsom kampagne i anledning af, at nogle amerikanske kanoner, der er kommet her til landet, måtte stå ude i den kolde sne i gården ved Gardehusarkasernen.

Man kan ikke sige, at „Berlingske Tidende“ er så ømtålig, når det drejer sig om mennesker, der ikke har tag over hovedet, men når det drejer sig om amerikanske kanoner, er man meget ømfindelig, man angriber regeringen, staten, myndighederne på det heftigste, fordi de ikke sørger for